

ACTA ERUDITORUM

publicata Lipsiæ

Calendis Decembris Anno MDC LXXXII.

EPISTOLARUM INNOCENTII III

Romani Pontificis Libri XI,

collecti a Stephano Baluzio.

Parisiis apud Franciscum Muguet, An. 1682. fol.

INNOCENTIUS III Pontifex Romanus pro more antecessorum suorum Epistolas, tum suas tum ad se scriptas, ac præterea graviora negotia, quæ sua auctoritate passim gerebantur, colligendo in Regesta retulit. Quæ si integra & imperturbata ad nos pervenissent, longe plura gesti per XIX annos Pontificatus monumenta haberemus. Enim vero qui illos libros collegerunt Scribæ diversi, nullum fere ordinem in eo opere digerendo servaverunt, plerasque majoris momenti epistolas omiserunt, unam eandemque bis in eodem libro reposuerunt, sæpe neglexerunt annotare diem & locum datarum epistolarum; de quibus defectibus doctissimus Baluzius Præfationis initio conqueritur. Nec exemplaria regestorum vetera uno eodemque omnia extant loco. Priores novem libri asservantur Romæ in armariis Pontificum; tres sequentes habuit Franciscus Bosquetus Episcopus Monspeliensis; quatuor qui deinceps sequuntur, diu conservavit bibliotheca Collegii Fuxensis; tres ultimi aut perierunt, aut adhuc latent in angulis Bibliothecarum. Prima Epistolarum Innocentii editio, duos tantum priores libros complexa, prodit Romæ anno 1543, opera Gulielmi Sirleti tum Bibliothecarii Vaticani, postea Cardinalis. Secundam editionem emisit Maternus Cholinus typographus Colonienfis anno 1575. Tertiam triennio post Societas typographorum Venetorum. Bosquetus cum libros quatuor antea ineditos reperisset Tolosæ in Bibliotheca Collegii Fuxensis, eosdem edidit anno 1635. Baluzio animadvertens, quantam personam sustineat hic Innocentius in libris Decretaliū, quamq; jucundum

A a a

dum

dum foret epistolas ejus dari integras, quæ in Decretalium libris tantum habentur per partes, statuit secum nova editione donare sex libros a Sirleto & Bosqueto publicatos, tum cæteros quoque conquirere. Sæpius ergo Romam scripsit, ut tertium & cæteros hinc habere posset. Sed id totum frustra fuit. Partem tamen libri quinti, qui hactenus desiderabatur, habuit beneficio Jacobi Augusti Chevanei Advocati Divionensis. Tertiæ defectum supplevit ope vetustæ collectionis, quam ex tribus primis Epistolarum Innocentii libris confecit. Rainerius Diaconus & Monachus Pomposianus, reperit autem Baluzius in Bibliotheca monasterii Sancti Theodorigi Remensis. Præter libros igitur dictos, edidit etiam decimum, undecimum, & duodecimum, nunquam antea editos, quos ipsi subministravit ante laudatus Franciscus Bosquetus. Addidit etiam regestum de negotio imperii acceptum e codice Bibliothecæ Vaticanæ, eo ipso quo usi sunt Scriptores annalium ecclesiasticorum, Abrahamus Bzovius & Odoricus Raynaldus. Quod tamen non habuit ex Codice Vaticano, sed ex Bibliotheca Reverendissimi & Celsissimi Principis, Ferdinandi Furstenbergii, Episcopi Paderbornensis & Monasteriensis, qui cum ex literis Hermannii Conringii intellexisset, incumbere Baluzium novæ editioni epistolarum Innocentii III, ac valde optare eos libros, qui extabant in Bibliotheca Vaticana, regestum illud, quod Romæ degens in usum suum describi fecerat, ad eum misit. Ne quid vero novæ editioni deesset, adjecit Baluzius Gesta Innocentii III, scripta ab auctore illorum temporum, eadem quæ Bosquetus olim ediderat ex Codice MSS. Collegii Fuxensis, sed ex collatis antiquis exemplaribus multo emendatiora. Præterea in gratiam studiosorum Juris Canonici adnotavit in margine epistolas, quæ sunt in Corpore Juris, & ut facilius inveniri quæque possit, earum elenchum alphabeticum posuit post Præfationem. Constituerat olim Notas edere ad loca quædam epistolarum illustriora aut difficiliora, sed penuria otii mutavit consilium. In fine præfationis Editor veniam tarditatis deprecatur, quod opus ante quindecim annos inceptum tam sero exierit in lucem. Multa sæpe revocasse impedimenta a labore hoc, præcipue diutinam expectationem exemplaria librorum Bibliothecæ Vaticanæ nanciscendi.

In ipso Epistolarum Opere quamplurima occurrunt & quæ lucem afferunt historiæ illorum temporum, & quæ Jus Canonicum non
parum

parum illustrent, integrant & perficiunt. Pauca indicasse hic sufficit. Constantinopolitanum Imperatorem Alexium exhortatur, ut studeat & efficiat Græcorum Ecclesiam reducere ad Sedis Apostolicæ unitatem, tanquam filiam ad matrem, *lib. I. ep. 353*. Romanam Ecclesiam esse matrem omnium Ecclesiarum, a qua Græci nullo jure discedere possint, *ep. 354*. patriarchæ Constantinopolitano persuadere nititur. Conf. *lib. XV. ep. 156*. Eidem primatum & prærogativam illam impugnant *l. II. ep. 208*. prolixa epistola sequente respondet. Confitenti autem & se submittent *l. Catholico Armeniorum ibid. ep. 217*, & *lib. V. ep. 44*. literas duas statim subnexas amoris favorisque plenissimas reddit. Homo bonum vita & miraculis clarum prædicat & catalogo Sanctorum adscribit *lib. I. ep. 530*. Episcopis ait ad aliam Ecclesiam transire incio Papa non licere, quod spirituale inter Episcopum & Ecclesiam conjugium nemo nisi DEUS & Vicarius Jesu Christi solvere possit *l. I. ep. 326*. adeoque tam eos qui Episcopos in aliam Ecclesiam transtulerant, quam qui se transferri passi fuerant, ab officio suspendit & cedere nolentes anathemate ejicit, *lib. I. ep. 50. 51. 117. 335. 447. 490. 574. lib. II. ep. 54. 201. 204. 278* & c. Prussis ac Livonis nuper conversis de Pastoribus prospicit *l. XIII. ep. 128. l. XVI. ep. 120. 124. 126. 127*. Clerici majorum ordinum uxores dimittere, commissumque peccatum debite expiare jubentur, nisi velint redditibus ecclesiasticis spoliari, *lib. I. ep. 469*. Conf. *lib. X. ep. 147*. Eosdem aliquos vagos, scortatores, adulteros, dilapidatores bonorum ecclesiasticorum, in torneamentis frequentes, aliisque flagitiis infames coercet *lib. I. ep. 202. 209. 255. l. V. pag. 666. lib. XII. ep. 63. lib. XI. ep. 291. l. X. ep. 89. l. XIV. pag. 591. lib. XVI. ep. 6. & c.* Quare necesse ducebat monere Laicos, iniquitate Sacerdotis virtutem Sacramenti non evacuari, sicut infirmitas medici vim medicinæ non impedit, *lib. X. ep. 54*. Plena tam in temporalibus quam in spiritualibus potestate Ecclesiæ Romanæ matri Ecclesiarum omnium & magistræ, opus esse, ut tanto fortius subjectos suæ temporali Jurisdictioni populos ab ecclesiarum & ecclesiasticorum injuriis cohibere possit, *l. I. ep. 27*. Se divina providentia inter Principes, imo supra Principes sedere, & de Principibus judicare, dicit *lib. II. ep. 197*. Sacerdotium majus esse regno, pluribus argumentis adstruit in *Registro de negotio Imperii, Epist. 18*. & in *prima Collectione Decretalium Rainerii Tit. 2*. Clericos a Jurisdictione Magistratus civili passim eximit *l. I. ep. 150. l. II. ep. 162. & 178*. Per

potentiam Laicalem constitutos a dignitatibus ecclesiasticis removeret
l. I. ep. 16. 18. 31. Sanctium Regem regnumque Portugallense censuale
 Romanæ Ecclesiæ, in Petri & suam protectionem recipit *l. I. ep. 441.*
 cui se commendant Rex Dalmatiæ & Magnus Jupanus Servia *l. II. ep.*
176. seq. Sicilia Regnum, ut feudum Romanæ Ecclesiæ concedit Con-
 stantiæ Imperatrici & Filio ejus minorenni Friderico, censumque an-
 nuum imperat in *l. I. ep. 410.* Defuncta Constantia se tutorem Friderici
 gerit *l. I. ep. 136.* Exarchatum Ravennæ, Marchiam & Tusciam, Duca-
 tum Spoletanum patrimonio Petri vendicat *l. I. ep. 27. 356. l. II. ep. 4.*
 Quibus in damnum Imperii Germanorum factis se opponentem Mar-
 covardum Marchionem Anconensem, Ducem Ravennensem, Procu-
 ratorem Regni Sicilia, Imperialis aulae Senescalcum iterum iterumq;
 excommunicat, subditos a sacramento ipsi dato absolvit, perhibens fi-
 delitatem, quam aliqui Christiano Principi juraverunt, non servan-
 dam, DEO ejusque Sanctis adversanti & eorum præcepta calcanti;
 insuper adversus eundem Comites, Barones, Nobiles, Civitates Italiae,
 Siciliaeque excitat, pecunia data & remissione peccatorum largissimo
 oblata *l. I. ep. 557. & sequentibus*; imo & Saracenos ab ejus partibus,
 ipsorum fidem erga dominos suos laudando, avocat, *l. II. ep. 226.* Regi-
 strum super negotio imperii CXCIV. epistolas complectitur, partim
 ab Innocentio, partim ab aliis ad ipsum scriptas, cum alii Proceres Phi-
 lippum Suevum, alii Ottonem Saxonem sibi Regem Romanorum ele-
 gissent & coronassent. Pontifex compositionem schismatis ad se per-
 tinere dictitans, Philippum utpote excommunicatum rejicit, Otto-
 nem confirmat. Proceres quidem Philippo faventes, tum Ecclesiastici
 tum seculares, turbationem istam liberrimi juris eligendi, quod habe-
 rent, esse conquerendo, exprobrant Papæ & Cardinalibus *ep. 61.* sed ni-
 hilominus Innocentius Ottonem tuetur, ab eo alienos ad obsequium
 & subjectionem censura ecclesiastica compellit, eundem modis omni-
 bus juvat & ornat, juramento, quod *ep. 77.* extat, sibi & Romanæ Ec-
 clesiæ devincit. Enim vero cum postea Otto Mathildis principatum Im-
 perii bonum repeteret, Imperator excommunicatus & maledictus *l.*
XII. ep. 139. reprobis, ingratis, promissionum suarum oblitus *ep. 210.* Deo
 hominibusque exosus *l. V. ep. 189.* tyrannus *l. XIV. ep. 20. & 126.* non jam
 nominandus Imperator, sed impius persecutor *l. XV. ep. 31.* pronun-
 ciatur. Johannem Regem Angliæ bona monachis & libertatem per-
 mittere,

mittere, vasallum Papæ se fateri, annumque censum mille marcas promittere cogit *l. X. ep. 219. l. XI. ep. 87. 211. l. XV. ep. 234. 236. seq. lib. XVI. ep. 76. sequentibus, ep. 130. & deinceps.* Divortium Regis Franciæ Philippi, qui Ingeburge Regina, maleficium obtendens propter quod debitum conjugale sibi mutuo præstare non possent, repudiata Agnetem filiam Ducis Meraniæ superinduxerat, pluribus epistolis improbat admodum, adhibitoque rigore ecclesiastico, Regem, ad recipiendum dimissam conjugem urget; obtinet etiam, ut defuncta Agnete prior conjux rursus admitteretur, susceptos nihilominus ex superinducta liberos legitimos facit. Ad bellum sacrum pro recuperatione Terræ Sanctæ tam Clericos quam Laicos cruce signatos milites excitat, promittendo plenam remissionem peccatorum, recipiendo in protectionem B. Petri bona in Terra sancta militaturorum, eademque ab exactioibus usurariorum liberando, pecunias etiam grandes tam ex suis quam monachorum redditibus collectas ad alendum exercitum transmittendo. Concilium generale indicit ad deliberandum de Terræ sanctæ recuperatione & reformatione universalis Ecclesiæ *l. XVI. ep. 30. & sequentibus.* Manichæos & Valdenses, quos communi *hereticorum* nomine comprehendit, pari poena damnat, ad nullas dignitates civiles admittendos, bonis omnibus privandos, necandos. Eosdem igitur dogmatibus longe diversos, habitationibus tamen cumprimis in Comitatu Tolosano permixtos, per milites cruce signatos provinciales convocato magno numero trucidat, ceteros expellit, *l. I. ep. 81. 94. 165. 298. l. II. ep. 1. l. X. ep. 54. l. XII. ep. 86. seqq. ep. 108. & pluribus eodem libro aliis.* Judæos in protectionem suam exemplo prædecessorum recipit *l. II. ep. 302.* Meretricem elupanari extrahere & in uxorem ducere, pium & meritorium statuit *l. I. ep. 112.* Cælestinum antecessorem suum sententiam aliquam veritate cognita revocasse scribit *l. I. ep. 50.* ejus indulgentiam in præjudicium alterius Ecclesiæ concessam irritam declarat *ep. 61.* Literas Apostolicas subreptitie impetratas quamplures cognoscit & nullas pronunciat *l. I. ep. 219. 224. 245. l. II. ep. 23. 40.* Processisse se in decretis sicut divinitus sibi fuit revelatum, scribit *lib. I. ep. 435. &c.*

LYCEUM PATAVINUM: *sive* ICONES
 & *Vitæ Professorum Patavii Anno MDC LXXXII*
publice docentium. Pars prior Theologos, Philosophos & Medicos
complectens, per CAROLUM PATINUM, Equitem Divi Marci,
Doctorem Medicum Parisiensem, & Primarium Chirurgiæ
Professorem Patavinum.

Patavii 1682 in 4.

Pervetus mos est imaginum, quas majores olim bene meritis ac sapientibus hominibus, tam publice in theatris & porticibus, quam in atriis domi & privatim, ut simulacra, essent virtutis & monumenta gloriæ ad omnem posteritatem, posuerunt. Quæ ambitio, Plinio humanissima dicta, eo valuit, ut dispositis per armaria his imaginibus memoria clarorum Virorum prorogetur, quam sicut alia omnia vetustas obrueret, atque ab oblivione vindicati ii colantur perpetuo, quasi in vivis essent, quorum vultus expressi posterorum oculis animisque subjiciuntur, qui avitæ gloriæ ac virtutum æmuli in has vitas & imagines tanquam in speculum possint inspicere atque ex iis sumere exemplum sibi. Studium hoc propagandæ clarorum Virorum per imagines memoriæ multo autem magis suscipiendum ob eos, qui dum mortalem hanc vitam incolunt, quum sapientia atque doctrina cæteros præstent, sive inertia tamen quod scribendi laborem effugiant, sive animi demissione ac modestia, quod sui apud posteritatem curam non magnam habent, nihil omnino scribunt; vel si maxime ad consignanda litteris præclara ingenii monumenta se contulerunt, ea relicta post ipsorum mortem pulvere situque marcescunt & blattis ac muribus cibum præbent. Bene igitur atque præclare apud posteros merentur, qui & egregia hominum ingenia, quæ sua ætate floruerunt, descriptione eorum, omnium seculorum posteritati commendant; & corporum ab egregiis animis habitatorum simulacra velut spirantia oculis posterorum intuenda relinquunt. Qua in re suæ genti præ aliis consulere studuerunt Itali: inter quos jam pridem *Paulus Jovius* elogiis scriptis & iconibus adjectis effecit, ut, dicente Bonaventura Vulcanio, Doctorum æternum vultusque animusque supersint: postea *Jo. Imperialis* in Museo Historico, Anno 1640 Venetiis evulgato, &

& hunc secutus doctissimus Aemoniensis Episcopus *Jac. Phil. Tomasinus* duobus libris Anno 1630 & 1644. editis clarorum Italiae Virorum imagines, ut alios jam taceamus, apte disposuerunt & elogia vitasque descripserunt. Jamque omnium elegantiarum promus condus *Carolus Patinus*, scriptorum præstantissimorum gloria inclytus, e Gallia ad Euganeos delatus, idem urget propositum, eorum qui hodie literis clari in Academia Patavina, eruditionis cultu longe celeberrima, vivunt Professorum Vitas, Elogia, & edita ab ipsis præclara ingenii monumenta exponens; ubi ea affert, quæ a probatis viris testibusque fide dignis suppeditata, vel ab ipsis, quos repræsentat, communicata accepit; icones etiam præcipua cura ad veritatem vultus compositas adjicit. *Primam* jam dedit *Partem*, in qua eos sistit, qui *Artistarum* nomine veniunt, *Legistis* in alteram partem sepositis; Professores nimirum oculis exponens, qui Theologica studia jam in Patavina Academia tractant, & Philosophiam docent, cum primis autem qui Medicam artem faciunt, & ad eam quæ pertinent studia exercent: eo servato ordine, quem tempus designat, quo quisque a Serenissima Venetorum Republica in numerum Professorum cooptatus est. Is autem hac serie eos collocat:

	Natus.	Professor.
Hieronymus Frigimelica, <i>Medicus.</i>	1611	1633
Octavius Ferrarius, <i>Polyhistor, Eloquentia & Politica, Græcæque Linguae Professor;</i> vi-	1607	1634

vis excessit hoc ipso, quo *Lyceum* hoc *Patavinum* prodit, MDC LXXXII. anno, Nonis Mart. ingenti cum jactura bonarum litterarum elegantiorumque studiorum.

Angelus Montagnana, <i>Medicus.</i>	1606	1635
Sebastianus Scarabicius, <i>Medicus.</i>	1609	1644
Jo. Pompilius Scorus, <i>Medicus.</i>	1620	1644
Georgius a Turre, <i>Medicus.</i>	1607	1649
Hadrianus a S. Juliana, <i>Ord. Præd. Philosophus.</i>	1626	1650
Hilarius Spinellus, <i>Medicus.</i>	1626	1654
Alexander Borromeus, <i>Medicus.</i>	1625	1656
Hermenegildus Pera, <i>Medicus.</i>	1608	1657
Dominicus de Marchetis, <i>Medicus.</i>	1626	1662
Stephanus de Angelis, <i>Mathematicus.</i>	1623	1662

Albanus

	Natus.	Professor.
Albanus Albanus, <i>Philosophus.</i>	1640	1664.
Felix Rotundus a Monte Leone, <i>Ord. Minor. Theologus.</i>	1630	1665
Carolus Renaldinus, <i>Philosophus.</i>	1615	1665
Joannes Cigala, <i>Philosophus.</i>	1623	1666
Antonius de Marchetis, <i>Medicus.</i>	1640	1670
Antonius Maria de Blanchis, <i>Ord. Minor. Philosophus.</i>	1630	1672
Jordanus Jordani, <i>Ord. Minor. Philosophus.</i>	1644	1674
Jacobus Pighius, <i>Medicus.</i>	1647	1675
Carolus Patinus, <i>Polyhistor. Medicus.</i>	1633	1676
Jo. Hieronymus Textorius, <i>Ord. Bened. Theolog.</i>	1629	1677
Nicolaus Calliachius, <i>Philosophus.</i>	1645	1677
Geminianus Montanarius, <i>Mathematicus.</i>	1633	1678
Octavius Saviolus, <i>Medicus.</i>	1653	1678
Vitalis Terra Rubea, <i>Ord. Bened. Philosophus.</i>	1623	1678
Nicolaus Arnus, <i>Ord. Præd. Philosophus.</i>	1629	1679
Georgius Calafatti, <i>Medicus.</i>	1652	1679
Seraphinus Piccinardus, <i>Ord. Præd. Theologus.</i>	1634	1681
Josephus Carlottus, <i>Philosophus.</i>	1634	1681
Michael Angelus Molinettus, <i>Medicus.</i>	1652	1681
Ludovicus de Saxonia, <i>Medicus.</i>	1657	1682
Augustinus Pivati, <i>Medicus.</i>	1644	1682

*LYSIÆ ORATIONES XXXIV. antebac
a Jodoco Vanderheidio Græce & Latine simul editæ,
nunc recusa.*

Marpurgi Cattorum Anno 1682 in 8.

Etsi Orationes forenses in Græcia & Romæ olim usitatae, nostri
fori usu jamdudum exulent; earum tamen usus longe maximus
est, ad Antiquitates non solum veteris fori cognoscendas, sed & ad co-
piam apparatusque dicendi instruendum, causarum ambigua ho-
dientium occurrentia fata dirimenda, inque civili vita actiones institu-
endas. Quapropter de studiis non solum humanioribus sed & civili-
bus

bus præclare merentur, qui veterum Græciæ Oratorum eloquentiæ quæ supersunt monumenta ab interitu conservare & commodo studio-
sæ Juventutis in publicum edere student. At Demosthenis, Isocratis, Æschinis, Libanii, Dionis Chrysostomi, Themistii & quorundam aliorum Orationes peculiaribus voluminibus a Dion. Lambino, Joach. Perionio, Hieronymo Wolfio, Gulielmo & Federico Morellis, ac Dion. Petavio extant editæ, in Latinum etiam sermonem eorundem doctorum virorum studio conversæ: ut vero reliquorum, quæ supererant, Græciæ Oratorum reliquiæ servarentur ac Latine legerentur, post *Henricum Stephanum*, qui anno 1575 *Oratorum veterum Orationes Græcas* cum nonnullarum interpretatione Latina typis suis excudit, cum primis *Andreas Schottus* studuit: excitato *Alphonso Miniato*, qui septuagenario major Antiphontis, Andocidis, & Isæi Orationes ex Græcis Latinas fecit Antverpiæ 1618: auctor etiam extitit, ut *Janus Gruterus* Dinarchi, Lycurgi, Lesbonactis, Herodis & Demadiis politicas orationes e Græcis Latinas anno sequenti daret: *Jodocum Vanderbeidum* quoque exstimulavit, ut Orationes XXXIV, de LYSIÆ amplius quadringentis supersites, in Latinam linguam converteret; quod vadam ante ipsum tentaverat nemo. Nam etsi illæ, quas *pro cade Erato- sthenis*, item *in Erato- sthenem tyrannum*; nec non *in Alcibiadem*; & *negotiat- ores frumentarios*; *funebres* etiam quam *in laudem eorum*, qui *in acie perierant*, dum *Athenienses Corinthiis auxilium tulerunt*, scripserat (paucas enim habuisse & recitasse Lysiam, plerasque aliis recitandas reliquisse, autor est M. Tullius) conversæ in Latinum sermonem jam extitissent: majori tamen diligentia & accuratiori studio has æque ac omnes reliquas Lysiae Orationes Vanderheidio interprete Latina civitate donatas, e conjectura etiam aliquando in textu quædam ingeniose mutata esse, deprehendet, qui ejus studium cum aliorum industria, quam Oratori huic impendere, contulerit. Eum igitur in habitum compositum Græcum Oratorem, quem Cicero Latini eloquii parens tanti habuit, ut venustissimum eum & politissimum egregie- que subtilem Scriptorem ac elegantem prædicaret, imitandumque ejus submissum, sed purum dicendi genus proponeret, quod se ipsum con- sulto ad minutarum genera causarum limaverit; Fabio etiam optimo dicendi magistro adeo laudatum, ut nihil eo perfectius quæri posse- censeat, ut amplissimum Dionysii Halicarnassensis & Plutarchi gravis-
Bbb
simorum

simorum Autorum de eo iudicium taceamus: præcæteris idoneum existimavit Lud. Bourgeatius Moguntinensis Academiae Bibliopola, quem studiosæ Juventutis bono recuderet: rem admodum gratam Græcæ eloquentiæ cultoribus se facturum sperans, si Orationes has a Vanderheidio Latina interpretatione & politicis Notis adornatas, in tabernis vix obtinendas amplius, publico usui redderet. Quod institutum in Præfatione a Jo. Burchardo Maji laudatum quivis literarum Græcarum studiosus sibi utile deprehendet; quum ex hoc auctore istius linguæ usus omnium rectissime & facillime comparari possit, quem propterea Dionysius Halicarnassæus καθαρὸν τὴν ἑρμηνείαν πάνυ, καὶ τῆς Ἀττικῆς γλώττης ἀειστον κανόνα pronunciat, & ob puritatem sermonis, τοῖς καθαρῶς γράφειν ἢ καὶ λέγειν βυλομένοις, ἐκείνον τὸν ἄνδρα ποιεῖσθαι τὸ εἰδέναι ταύτης τῆς ἀρετῆς jubet.

THEOLOGIA POSITIVA, per definitiones, causas, affectiones & distinctiones, Locos Theologicos universos succincte iustoque ordine proponens: ceu Compendium Systematis Theologici. Opera D. Abrahami Calovii, P. P. Primarii, Facult.

Theol. & Consist. Ecclesiast. Senioris. Pastoris & Superintend. Circul. Electoral. Saxonici &c.

Wittebergæ, Anno M DC LXXXII. in 8.

PRæterquam, quod titulus hujus libri optima fide agit, sacrasque, quas continet, doctrinas modumque, quo pertractatæ sunt universæ, designat aperte ac perspicue, Auctor etiam tantæ est celebritatis, ut nos, quod absque nausea Lectoris adjiciamus, habeamus prorsus nihil. Gratias potius ipsi agimus decentes, quod, postquam tot exegeticis, tot didacticis & polemicis scriptis Theologiam ad vivum expressit omnem, eandem ὡς ἐν τύπῳ hoc in libello exhibeat nobis, tam exquisitè ac plene, ut, quod ipse haut frustra pollicetur in præfatione, si quis hancce Theologiam Positivam, qua thesin & dicta probantia, sibi familiarem reddiderit, solidum fundamentum jacturus sit universæ Theologiæ.

DIS-

DISSERTATIO ECCLESIASTICA

Apologetica & Anticritica adversus F. Claudium Frassen.

Seu

*Dissertationis Alexandrinae de Vulgata Scripturae
Sacrae Versione Vindiciae.*

Parisiis, Anno MDCLXXXII. in 8.

Quadriennium circiter elapsum est, cum *Natalis Alexander*, Theologus Parisiensis & in Majori Conventu & Collegio Ord. FF. Prædicatorum Regens, una cum aliis duabus dissertationibus ecclesiasticis, dissertationem de Vulgata S. Scripturae Versione in lucem publicam emisit, cujus sexta & ultima quaestio circa *sphalmata* occupatur, quæ, ut verba ejus habent, *in Vulgata Versione Bibliorum jussu Clementis VIII emendata etiamnum supersunt, & Ecclesiae auctoritate corrigi possent.*

Hanc dissertationem pro inveterata Ordinis sui erga Dominicanos & Thomistas æmulatione, haud ita pridem impugnavit *Claudius Frassenius*, itidem Theologus Parisiensis & Conventus atque Collegii F. F. Minorum Guardianus. Is enim in Disquisitionum suarum Biblicarum hoc ipso anno editarum, & in actis nostris Mense Novembri p. 354. recensitarum cap. 6. quod de Editione Vulgata Latina inscriptum est, Natalem Alexandrum tanquam hodiernum Historiæ Ecclesiasticæ compilatorem & Hæreticorum plagiarium suggillat, eaque Scripturae loca, quæ prædictus Alexander post *Lucam Brugensem* & alios eruditos corrigenda monuit, nullis omnino mendis laborare maximopere contendit.

Exinde ergo nata est hæc disquisitio apologetica & anticritica, in qua *Natalis Alexander* dissertationis suæ de Vulgata Versione vindicias adornat. Ac primum quidem Historiam suam Ecclesiasticam in Actis nostris Mens. Jul. p. 209. memoratam, in qua *Blondelli pro Hieronymi sententia Apologiam*, & pleraque *Johannis Dallei* opera primus confutaverit, & disceptatas ab aliis quaestiones novo ordine expendere, aut novis argumentis illustraverit, ex aliorum scriptis direptam & compilatam esse negat. Deinde haud minus inficiatus, se dissertationem suam de Vulgata Versione ex *Grotio*, *Waltono* & aliis Hæreticis

Bbb 2

exscri-

exscripsisse, objectum plagii crimen in Frassenium retorquet, quippe qui disquisitiones suas biblicas ex *Waltono*, *Morino*, *Buxtorfio*, *Huetio* & aliis, æque ac olim ordinis sui Frater *Galatinus* Arcana sua ex *Raymundi* Dominicani pugione, corraferit & compilarit. Tum ad ipsam Vulgatam Versionem accedit, & se *Tridentina Synodi* decretum sancte revereri protestatur, quæ Vulgatam Versionem ut authenticam recipi decernat, non quod eam Hebraicis & Græcis Fontibus, sed tantum reliquis Versionibus Latinis anteferendam arbitretur; quam sententiam Tridentinæ Synodi decretis consentaneam esse, *Alphonfi Salmeronis*, qui Tridentino Concilio interfuit, nec non *Andree Vega* & aliorum Theologorum testimoniis confirmare nititur; eorum zelum, qui post *Sixti V.* & *Clementis VIII.* emendationes Vulgatam Versionem alicujus mendii arguere nefas existimant, intempestivum asserens, cum *Innocentio XI.*, post *Clementem VIII.* idem liceat, quod post *Sixtum V.*, *Clementis VIII.* licere sibi statuit. Addit etiam, quam falsum & ridiculum sit Frassenii principium, Fontes Hebraicos & Græcos tam corruptos, & Versionem Vulgatam tam correctam pronunciantis, ut Fontes potius ex Versione, quam hanc ex Fontibus emendari debere censeat.

Porro his generalibus præmissis ad specialem singulorum locorum, quæ in dissertatione sua mendosa & correctionis indiga animadvertat, enumerationem progreditur, & observationes suas contra censoriam Frassenii virgulam tueri satagit. Postremo etiam doctissimi Abbatis *Petri Danielis Huetii*, passim in Frassenianis disquisitionibus traducti causam agit, & simul ad ea, quæ in fine disquisitionis de Vulgata Versione contra ejusdem Censores durius dicta sunt, breviter respondet.

CARNIOLA ANTIQUA & NOVA,

sive inclyti Ducatus Carniola Annales Sacro-prophani, ab orbe condito ad nostram usque ætatem, per annorum seriem Chronographice digesti in duos tomos, Autore Joanne Ludovico Schænleben, Carniolo

Labacensi SS. Theolog. Doctore, Protonotario
Apostolico.

Labaci Anno MDC LXXXI. in fol.

DE patria sua bene mereri, qui illius famam temporum injuria obscuratam illustrare satagunt, suo exemplo nuper docere voluit.

Dn.

Dn. D. Joannes Ludovicus Schænleben. Etenim videns ipse, nullam fere in cultiori Europa regionem inveniri, quæ non suum nacta scriptorem, nominis aliquam celebritatem consecuta sit, animum appulit ad CARNIOLÆ, patriæ suæ historiam hætenus orbi fere ignotam, & tenebris eruendam; itaque evolutis & collatis IX MSC. Chronicis & plus centum scriptoribus aliis in margine operis allegatis, passimque notatis Megiseri, Aventini & aliorum erroribus, qui partem historiæ hujus attigerant, eandem componere aggressus est. Præmissis Carniolæ antiquæ, sive partis Norici & Carniæ, Japudiæ & Histriæ antiquæ tabulis Chorographicis, totum *opus in tres partes* divisit. In PRIMA Carniolæ antiquæ statum delineat, inquirens in varia ejus nomina, incolas, limites, situm, urbes, oppida, vicos, colonias, montes, fluvios & lacus. Inter urbes antiquitate eminet *Æmona*, quæ hodie Labacum dicitur & Carniolæ metropolis. Dum montes *Cap IV.* attingit, Alpium varia nomina & divisiones exponit, notans *Cluverium*, qui Carusadium & Carvancam, imo & Ocrum, unum eundemque Alpium tractum esse statuerat, errasse. Inde pergens, singulare naturæ miraculum describit, *Lacum Circknicensem* puta, veteribus *Lugea palus* dictum, in quo quotannis, & quidem eodem in loco, agricola fœnum & messem expectat, venator lepores indagat & capit, piscator pisces extrahit varios, imprimis lucios sæpe duos & ultra cubitos longos, librarum quindecim, viginti & amplius; non vano argumento lacus subterranei, extremo autumnî tempore & subinde etiam veris initio erumpentis ac vallem hanc inundantis. Non procul ab lacu *Lugea specus* observatur, quam inter montis cavernas existentem, si quis subierit, murmur illico fluvii ingentis audit, & quod magis mirere, ultra milliare Germanicum eam protendi, juxtaque fluvium, qui navigabilis esse dicitur, latam satis viam patere scribit, qua cum stupore tandem emensa, ad saxa prærupta perveniatur, quæ gradum sistere longius progredi volentem jubeant. *Autor* historiæ hujus, tellurem terræ motu concussam, montesque duos fluvium ambientes concidisse, ac admirandam hanc effecisse specum existimat. In V. *Cap.* antiqua nomina locorum Carniolæ vicinorum recenset, quæ veteris Geographiæ partem illustrant. Hinc *Cap. VI.* de antiquæ Carniolæ populis, inquilinis & eorum migratione agit: ut sunt Aborigenes, Japides, Hyperborei, Celtae, Pannonæ, Taurisci, Norici, Romani, Vandali, Gothi, Longobardi,

Sclavi, Avars, Hunni & denique Franci. *Cap. VII.* antiquas Inscriptiones Latinas, tam quæ Labaci, quam quæ extra urbem in locis vicinis leguntur, annotat. *Lazius* quidem ante jam aliquot earum descripserat: verum *Autor* hic non solum quædam in illis perperam descriptis notavit, sed & novas ipsi communicatas adjecit.

Pars II. continet rerum inde ab orbe condito usque ad natiuitatem Christi gestarum compendium, in morem Chronici vulgaris digestum, adscriptis in margine autoribus, quorum testimoniis uti voluit.

Pars III. annexa, quæ a nato mundi Salvatore, per mille annos ad Ottonis III Imperatoris ætatem acciderunt, in compendio memorat, adpersis quæ ad Carniolæ & vicinarum gentium historiam faciunt.

MEMOIRES DU CHEVALIER DE TERLON

pour rendre conte au Roy de ses Negotiations, depuis l'année 1656. jusqu'en 1661.

A Paris. A. M DC LXXXI. in 12.

Equitis Terlonii Commentarii, quibus rationem Regi negotiationum suarum ab anno 1656 ad annum usq; 1661 reddit. Parisiis, 1681.

Quantam id generis Commentarii, quibus legationis a se administratæ narrationem complecti Oratores consueverunt, utilitatem & illis afferant, qui ad Civilem prudentiam aspirantes, negotiorum publicorum rationem ac momenta, ipsarumque Rerumpublicarum, statum præsentem, nosse intimius desiderant: & iis etiam, qui justos Annales componere, ac rerum gestarum Historiam non ex vulgi sermonibus, sed authenticis fideque dignissimis monumentis posteritati tradere moliantur, ignorat nemo. Nec quisquam inficiabitur, in ejusmodi Legatorum de rebus a se in curando munere gestis Relationibus, quæ apud plerasque gentes publico usui subductæ in scriniis inter secretissima recondi solent, publici juris faciendis, Gallos imprimis faciles esse: ut, quemadmodum consulta sua ac destinationes clausas tenent summoque studio occultant, ita rerum jam peractarum exactam notitiam invidere nemini velle videantur. Utique non Acta tantum

tantum publica sua in volumina diligenti studio collecta, ut usui esse justam Historiam condituro possint, (*Recueils de diverses pieces pour servir a l' Historie*) sed & Oratorum Regis Galliae commentarii Historiam peractae legationis continentes magno in Gallia numero prostant; ut tot subsidiis publice jam paratis, quae alibi ex archivis magno labore conquirenda sunt, & agre admodum e latebris extrahuntur, nullius gentis Historiam, quam Gallicae, sincerius, exactius, & faciliori negotio componi posse palam sit. Aliorum itaque exemplum secutus Eques *Terlonius*, cum Nuntii primum Extraordinarii, post Legati Ordinarii ad Daniae, Sueciae, Poloniae Reges munere, ab a. 1656 ad a. 1661, eo nempe tempore, quo Septentrio atrocissimis bellis flagravat, functus esset, ac non hostilium tantum actionum spectator ac observator industrius fuisset, sed & in pace inter belligerantes componenda praecipuas partes egisset, commentarios hosce edendi consilium cepit, eadem opera & Regi Christianissimo rationem redditurus gesti muneris, & Historiarum civilisque prudentiae cupidus consulturus.

Auspicatur opus hoc ab itinere in Poloniam a. 1656 a se suscepto, ut ad Carolum Gustavum Sueciae Regem Polonico tunc bello occupatum munera a Rege suo deferret; cumque illa tempestate Sueci ac Transylvani socias adversus Polonos vires junxerint, foederis illius ortum ac momenta, exercitus utriusque robur, Caroli Gustavi Sueciae Regis & Ragozii Transylvaniae Principis congressum, eorundemque post armorum conjunctionem gesta, Sueciae denique Regis felicem eventum in Germaniam, ut novo hosti Dano mature occurreret, Ragozii infelicissimum in Transylvaniam regressum, uberius recenset. Inde quae in Electoris Brandenburgici Aula sibi obtigerint, quibusque causis impulsus Elector pacem cum Polonis, desertis Suecorum partibus, admiserit, enarrat; quaeque ipse, postquam defuncto Lubecae *Comiti d'Avangour* in ordinarii ad Septentrionis Reges legati munere suffectus, ac pacis inter partes bellantes componendae incumbere iussus esset, in pacis promovendae negotio dixerit, scripserit, egerit, sic commemorat, ut utriusque belli Sueco-Danici Historiam passim intertexat; adeoque auspiciatissimam Sueciae Regis in Danicas provincias irruptionem, pacem Danis tantum non imperatam, bellum a Carolo Gustavo Sueciae Rege adversus Danos redintegratum, Hafniam obsessam, suppetias afflictis Danorum rebus

rebus a Cæsare, Brandenburgico Electore, Batavisque latas, verbo, belli totius cursum ac fata describat. Redit inde ad pacis multo tandem labore stabilitæ Historiam, ac qua eam ratione in Poloniam profectus inter Suecos primum ac Polonos eorumque Fœderatos promoverit, insertis literis quamplurimis eam ob causam ultro citroque datis; quomodo item redux in Daniam factus Tractatus pacis inter Danos ac Suecos una cum Anglicis ac Belgicis Legatis instauraverit, ac ad felicem tandem exitum, etsi post Caroli Gustavi demum fata perduxerit, commemorat. Denique cum & Regni Suecici comitiis post excessum Caroli Gustavi celebratis *Terlonius* amplissimo, ut ante, Legati Gallici munere insignis interfuerit, quæ istis in comitiis tum de regimine, donec Rex minorennis adoleret, constituendo, tum de Regina Christina, quæ in Regnum nuper redierat, actitata fuerint, explicat, subjecto defuncti Regis Caroli Gustavi elogio ac charactere: indeque Friderici quoque III Daniæ Regis, Regiæque Domus adornata delineatione, mutatam Regni formam, quod ex electitio hæreditarium factum est, recenset, finemque libro Historia reditus sui ex Dania in Galliam, ubi a Christianissimo Rege gratiose exceptus est, imponit.

DISSERTATIO EPISTOLARIS, DE OBSERVATIONIBUS CIRCA CURATIONEM VARIOLARUM CONFLUENTIUM, nec non de Affectione Hysterica.

Per Thom. Sydenham M. D. Londini, 1682. in 8.

Egerat jam pluribus *Autor in Observat. circa Morb. acut. Hist. & Curation. de Variolis*, quas *Confluentes* vocant, eæque in quantum & essentia & periculo a *Discretis* differant, *p. l. f. 3. c. 2. p. 166. & f. 4. c. 6. p. 282.* docuerat: quæ tamen novis quibusdam observationibus illustrare, quin & de Passione Hysterica quædam adjicere, a *Guil. Cole, M. D.* per Epistolam invitatus, præsentī in dissertatione satagit.

De Variolis Confluentibus duo principaliter monet. 1. Regimen calidum ægrorum, eorumque ante sextum morbi diem, & ante quam variolarum examen omne in conspectum se dederit, decubitus, (nisi interdum symptomata vehementiora ad id cogant) omnino rejicit. 2. Syrupi de meconio, seu diacodii & crebriorem & copiosiorum usum sub variolarum suppuratione persuadet. Quoad prius punctum

Atum, supponit materiæ Variolosæ (ab ipso sic dictæ) cum sanguine assimilationem, adeoque hujus infectionem, illius multiplicationem omni ope prohibendam esse. Assimilationem vero hanc nullam magis promoveri, quam si æger intempestive, ante sextum diem lecto se addicat: Siquidem hoc modo, non secus ac ab ægri natura spirituosiore, vel a medicamentis cardiacis & spirituosius, fermentum plus debito exaltetur, sanguis vero ad excipiendas profundius morbi impressiones disponatur. Adeoque curationis fundamentum a primorum dierum regimine dependere; si vero calidorum, & præsertim lectuli usu spirituosæ particulæ acuantur, necesse esse, assimilandi earum facultatem hoc ipso roborari, variolas copiosiores hinc efflorescere, & ægrum in majore vitæ periculo versari. Quoad posterius punctum notat, post sextum morbi diem pustulas augeri, corpus, præsertim caput, ab iisdem calefieri, & maturando suppurari, & ita febrim secundariam tali occasione incendi, ex qua subinde ingens ægro periculum circa XI præsertim morbi diem immineat. Cum vero quo sedatior sanguis & spiritus, eo melius procedere omnia soleant, ob id remedia anodyna, & hæc inter syrupum de meconio ad ℥j usque ad 3x sæpius reiteratum esse omnium optimum, idque in primis ultimis & periculosissimis morbi diebus. Quæ omnia rationibus & observationibus, ut & objectionum resolutionibus confirmare nititur.

Pergit postmodum ad *affectus Hystericos*, chronicorum omnium ipsi frequentissimos, & quos eosdem cum affectionibus hypochondriacis marium esse asserit: in qua sententia, cum *Fr. de le Boe Sylvio* celebri Medico, amice conspirat, ut passim ex libris hujus Practicis constat, & qui ob id *suffocationem hypochondriacam*, quam *Hystericam*, istud malum complicatum appellare maluit. Præmittit affectuum dictorum Historiam, secundum insignem symptomatum varietatem notabilem, quæ omnia, tanquam a causa proxima, a spirituum animalium ataxia seu vitiosa dispositione, cujus ratione ex impetu illorum inordinato in hanc vel illam partem spasmi & dolores excitentur, & organi tam illius, in quod se ingerunt, quam istius, a quo abscedunt functiones pervertantur, pendere statuit, id quod speciali symptomatum fiendi modo, pluribus declarat. Propius accedit hic *Willisio*, qui pariter in *Pathol. Cerebri, & Nervos. generis Specim. c. X.* pathemata hystERICA ad affectus convulsivos, & in quibus cerebrum & nervosum ge-

nus imprimis afficiantur refert, causam vero proximam non tam spiritibus ipsis, quam potius copulae explosivae heterogeneae a sanguine suffusae, cum spiritibus per processus nerveos derivatae, attribuit. Praemissa ista theoria, Curam Practicam ponit in sanguinis corroboratione, ut spiritus ex illo geniti, invigorati, correctae eorum ataxia, tenorem totius corporis, & singularum partium oeconomiae competentem, denuo acquirant. In quem finem martialia, praesertim martem crudum, & syrupum de Marte, ceu expertissima, non neglectis caeteris hystericeis & foetidis commendat: utut aëgris quibusdam, aliis irritis, curam lacteam, aliis diuturniorem equitationem proficuum observavit. Generali huic, specialem paroxysmorum atrocium, & symptomatum graviorum per opiata praesertim instituendam curam subjungit, ut & quomodo tractandae sint puerperae, passionibus hystericeis correptae, ut quod ipsis imminet, vitae periculum effugiant.

G. G. L. MEDITATIO DE SEPARATIONE

ne Salis & aquae dulcis, novoque Separationum Chymicarum genere.

Separatio aquae dulcis, salisque in ea contenti duplicem scopum habere potest: vel enim quærimus aquam dulcem, neglecto sale, ut navigantibus succurramus, vel contra quærimus saltem neglecta aqua dulci, ut sumtus minuiamus, qui in ignem sunt impendendi, cujus vi aqua evaporat, quod non exiguum in illis regionibus usum haberet, quibus Sol hoc ministerium non satis praestat.

Quod primum attinet, aquam dulcem porui satis aptam ex marina obtineri posse distillatione, non Linschorani tantum, sed & aliorum multorum relatione constat. Et putem eum in usum furnos inveniri posse admodum compendiosos, & exiguae materiae combustilis indigos, quales nondum adhibentur. Praecipitari saltem posse scio Zinco, lapide calaminari & similibus, quin etiam Saturnus hic aliquid praestat. Sed simplicissimam obtinendae aquae dulcis rationem esse puto percolationem. Experimentis enim constat, etiam vino & urinae aliisque liquoribus repetita per simplex sabulum transmissione adimi non tantum colorem, sed & saporem. Et cum in Galliis essem, vidi genus lapidis, qui prima statim vice, liquores insipidos transmittabat; credoque adhuc vivere, qui locum indicare possit. Et ut aqua
falsa

falsa facilius per majorem fabuli copiam percolaretur, & perinde statim prima vel ad summum altera vice purificaretur, posset adhiberi machina comprimens vel fugens. Quod si cui placeret loco simplicis fabuli adhibere Lithargyrium, vel aliam Saturni calcem, res forte adhuc melius succederet. Caterum ex his occasio mihi nata est cogitandi *de novo quodam Separationis Chymica genere*. Ponamus liquorem per fabulum vel commune vel peculiare, aliudve corpus sæpe transmitti, donec vim amiserit: dubium nullum est, quin fabulum aliquo sale, si ita dicere licet, essentiali ipsius liquoris futurum sit imprægnatum. Eliciat Sal iste rursus ex fabulo, superfusa aqua communi, & aquæ defusæ parte deinde evaporante, congeletur in crystallos, aliave ratione ad siccitatem revocetur. Ne vero putet aliquis frustra aquam salis, ex fabulo eliciendo, reddi, quam percolatione prius ab eo separavimus; sciendum est, hac ratione magnam salis copiam antea in multo liquore dispersam, nunc concentrari in tam exiguum, quantum ad eum solvendum sufficit; deinde multum interesse inter aquam priorem ipsi vino vel alii liquori ingentam, quæ salem hunc sibi cognatum non ita facile dimisisset, & inter aquam communem, nunc affusam, quæ salem hunc essentialem ut nunc primum attraxit, ita mox libenter derelinquit. Si quis etiam omissa elixatione experiri volet, quid distillando salem ex fabulo, aut fabulum vitricando esset proditum, multa haud dubie nova deprehenderet, quasdam etiam forte peculiares terras produceret. Ita ope hujus subtilis percolationis, novam multorum corporum analysin habebimus, ingentemque materiam utilium experimentorum.

Superest ut de secundo capite dicam, separatione scilicet salis ex aqua, ipsa aqua neglecta. Hæc separatio pluribus modis reddi potest + facilior, quorum partem jam attulimus, nam illi ipsi furni compendiosi minore sumtu aquam in vaporem vertent; deinde si percolatione sal in fabulo relictus habeatur, elixatione concentrabitur in aquam multo priore ditiolem, adeoque facilius incoquendam. Sed ut nunc mittam Solis aerisque auxilium non satis adhibitum, suffecerit dici, quomodo aqua sequestrari possit simplici motu, sine ullo igne. Fundamentum hujus meditationis mihi præbuere illæ salinæ, quas vocant LECK-WERCKE, ubi magna aquæ sylvestris sive heterogeneæ pars, Sulciæ sive Solæ quam vocant mixta, motu lapsuque dissipatur.

Ccc 2

Sed

Sed perfici operationem posse cogitavi, cum considerarem folles illos notos, qui a vento ex aqua per lapsum generato, flatum habent. Inde enim manifeste sequitur, si aqua falsa semel delapsa & per machinam iterum elevata, denuo decideret, denique omni aqua in vaporem versa, solum salem in fundo remansurum. Has meditationes, quas alii forte secretas haberent, ex multis aliis excerptas, publico impertiri volui, ne forte casu aliquo intercidant.

EXCERPTA EX EPISTOLA D N. JOANNIS

HEVELII, Gedano Lipsiam missa

d. 17. Nov. st. n. a. 1682.

I. De Variatione Acus Magneticæ.

Confer Acta Anglicana Mens. Oct. Anno 1670. & Actorum horum mens. Aug. p. 258.

GRatias autem omnium primo Tibi habeo, quod inter alia etiam illam Epistolam invitatoriam ad observationes Magneticæ Variationis instituendas mihi transmittere volueris. Lætor ex animo, quod & alii mecum statuant, plurimum conducere & Rei Literariæ & Nauticæ, ut hocce negotium conjunctis viribus funditus perveſtigetur. Ego quidem antequam hanc Epistolam accepissem, sponte tamen mea, die sc. 20 Junii st. n. circa ipsum Solstitium æstivum, cum intra aliquot annos debite declinationem magneticam haud investigassem, observationem istam rursus summa diligentia institui, non solum illa acu magnetica, quam ante quadraginta jam annos istis observationibus adhibui, sed plurimis diversissimis. Inveni autem declinationem hoc anno esse 8 gr. 45 vel 52 min, occasum versus, quæ anno 1670 d. 22 Junii deprehensa est 7 gr. 20 min. hic Gedani: uti ex Epistola ad Cl. Oldenburgium Ill. Reg. Societatis Secretarium, quæ in Actis Anglicis Anno 1670 m. Oct. invenitur, liquet. Cum autem inter alia ibi professus sim: *Unde mihi subolet, motum hunc annuum hoc tempore quasi decrescere: præsertim cum ex meis observationibus annorum 42, & Anno 1670 habitis, liquidum sit, hunc motum tantummodo nunc esse 9 min. 6 sec.* In hac opinione nunc magis magisque confirmor, ex hujus anni 1682 observatione, motum sc. hunc annuum plus plusque de-

decrefcere. Nam 12 annorum fpatio 1 gr. 25 min. declinatio hic Gedani tantum diminuta nunc eft. Quousque autem decrefcet, an fuo tempore futura fit circa limites plane ftationaria: an vero continuo motu, & ubique plane uniformi fit progreflura, fubfequentium annorum obfervationes docebunt. Quare & meo nomine omnes harum rerum obftrufarum cultores obnixè rogatos volo, ut quilibet fuo loco ad ea omnia accurate attendat, inprimis ut limites hujus progreflionis rectè ubique detegi poffint. Nam motum hunc Magnetis fuo tempore rurfus orientem verfus progreflurum, nullum apud me eft dubium.

II. De Cometa Anno 1682 mense Augufto & Septembri vifo.

Nuperus Cometa etiam a me pro viribus, quoties temperies tantum aeris indulfit, hic Gedani ex nova mea Specula, novisque meis Organis obfervatus eft; plurimas etiam tam diftantias a plurimis Fixis, quam Cometæ Altitudines Meridianas notavi; quas autem omnes hic recensere, nimis longum foret; nec vacat eas rigidiori calculo fubjicere; tota hiftoria rejicienda erit eousque, donec *Annum Climatericum*, atque *appendicem Obfervationum mearum* poft *Part. II. Mach. meæ Cœleftis* impetratarum fum editurus. Sufficiat hac vice dixiffe, Cometam hunc Gedani die 25 Auguft. ft. n. primum detectum, atque a die 26 Aug. ad 17 Septembr. quoties tantum ferenitas permiffit, debite fummaque cura a me obfervatum effe; tam mane quam vefperi imo etiam per aliquot continuas noctes, cum exifteret pernox: quæ via autem, quæ velocitate, fub quo angulo Orbitæ ac Eclipticæ progreflus fuerit, ex adjecta Tabella patet; quam tamen non ex accurato calculo, fed ex Globo tantummodo laxiori modo concinnavi, cum fublimiora ftudia in edendo novos Globos cœleftes meos, cum Catalogo Fixarum, & quæ eo pertinent, id minime permittant.

Anno 1682			Longitud. Cometæ.	Latitud. Cometæ.	Motus in prop. Or.	Notanda.
Mens.	D	Hor. /.	S. o. /	o. /	o. /	
Aug.	26.	3. o. M.	3. 23. 30.	21. o. B.		Nodus Boreus in 24
	27.	11. o. V.	4. 5. o.	23. 30.	10. o. fer.	gr. Tauri. & Nodus
	30.	3. 30. M.	4. 18. o.	25. 20.	13. 20.	Austrinus in 24 gr.
	30.	9. o. V.	4. 22. o.	25. 40.	3. 30.	Scorpii; Limites vero
	31.	3. 30. M.	4. 24. 30.	26. o.	2. 20.	in 24 gr. Leonis &
Sept.	1.	3. 30. M.	5. 1. o.	26. o. fer.	5. 45.	Aquarii extiterunt.
	1.	9. o. V.	5. 6. o. f.	25. 40.	4. 45.	Angulus Orbitæ & Ec-
	3.	8. 30. V.	5. 20. o. f.	24. 30.	11. 30.	lipticæ fuit 26 gr. fe-
	6.	9. o. V.	6. 5. o.	20. 30.	15. o.	re. Utrum autem
	8.	8. o. V.	6. 12. o.	18. 15.	8. o. fer.	toto durationis tem-
	9.	8. 30. V.	6. 15. 30.	17. 15.	3. 30.	pore omnino constans
	10.	8. o. V.	6. 18. 30.	15. 45.	3. o. fer.	cum Nodis extiterit,
	12.	8. o. V.	6. 23. o.	14. o.	5. o.	an vero & quousque
	13.	7. 30. V.	6. 25. o.	13. 30.	2. o.	variaverit, ut sæpius
						feri solet, ex calculo
						patebit.

En motum diurnum aliquanto accura-
torem ad aliquot dies:

Mens. dies	Mot. Com. diurnus.	Mens. dies	Mot. Com. diurnus.
Vesp.	o. /.	Vesp.	o. /.
Aug. 26.	5. 28.	Sept. 5.	5. 24.
27.	5. 35.	5.	5. o.
28.	5. 41.	6.	4. 30.
29.	5. 46.	7.	4. o.
30.	5. 50.	8.	3. 30.
31.	5. 46.	9.	3. o.
Sept. 1.	5. 43.	10.	2. 40.
2.	5. 40.	11.	2. 20.
3.	5. 34.	12.	2. o.
4.		13.	

Sic ut motu suo pro-
prio in orbita sua confecerit a die 26 Aug. ad 13. Sept. vesp. 83 gr. 27 min. & in E-
cliptica 91 gr. 30 min. Lati-
tudo vero Borealis creve-
rit ad 6. gr. rursus decreve-
rit 12 gr. 30 min.

De

TAB. XX ad A. 1682. pag 391.

Ayuntamiento de Madrid

Ayuntamiento de Madrid

Dé Capite & Cauda hæc referenda habeo : quod nimirum caput toto durationis tempore lucidius , quam ist. Anno 1681, ac aliquanto etiam majus, e contrario multo breviorē caudam exhibuerit. In ipso capite, beneficio longioris Telescopii, non nisi unicum nucleum, figuræ ovalis, & a superiori parte gibbosæ constanter notavimus; nisi quod die præsertim 8 Sept. ex dicto nucleo clarissimus simul radius ex parte etiam incurvatus in caudam exiret; quod ut notari meretur, (cum ejus generis faciem in nullo adhuc Cometa, quantum memini, observaverim) sic lubens hic faciem Capitis & Caudæ delineatam dare volui. Præterea sciendum, quod nonnunquam, ut d. 30. August. mane factum, caudam satis præcisè in oppositum Solis direxerit; sed sæpius etiam notabilem deviationem (prout in plurimis Cometis fieri solet) exhibuerit. Longitudinem quoque Comæ non semper eandem conservavit: initio Cauda 12 fere grad. videbatur, deinde nonnunquam brevior, etiam interdum longior ad 15 & 16 gr. extitit; circa finem vero quotidie diminuta est.

TAB. XX

III. De Phænomeno quodam circa Auroram deprehenso.

Die Mercurii, 28 Oct. Hora 9 vespertina, Aurora Borea Notozephyrum versus hic Gedani apparuit, diversissimos, longissimos, fulgentissimosque radios sursum projiciens, ac si caudæ essent trium vel quatuor diversorum eximiorum Cometarum. An phænomenum hocce & simul alibi, uti nonnunquam fieri solet, visum fuerit, haud abs re esset cognoscere. Nam interdum plurimis in locis simul ejusmodi phænomenum conspicitur: prout anno 1621, d. 12 Sept. obtigit. Quod non solum *Clariss. Petrus Gassendus* Peynerii in Provincia, circa Aquas-Sextias, deprehendit; sed in tota fere Gallia, tam ad Austrum, quam Aquilonem, Orientem & Occidentem eo ipso tempore fuit observatum; ut legere est in *Philosophia Epicur.* p. 1137, 1138.

NOVA METHODUS TANGENTES CUR- varum expedite determinandi, per D. T.

Quantus sit Tangentium usus, iis constat, quibus perspectum, quod dum Tangentes curvarum determinantur, eo ipso etiam quadraturæ spatiorum curvilineorum exhibeantur: quapropter Me-
thodi

thodi universales Tangentes determinandi, a Præstantissimis Mathematicis inventæ. Sed quia ut plurimum prolixum admodum requirunt calculum, optime Geometriam promovent, qui in re tanti usus singularem facilitatem suppeditant, quod inprimis *Dn. Slusius* generali ac admodum simplici regula effectum dedit.

Unde cum in Regulam, quæ multo adhuc universalius ac simplicius, ac ulla hætenus exhibita, Tangentes determinat, inciderim, rerum harum peritis eam non denegandam esse credidi.

TAB. XXI
Fig.

Sit *In Schemate I.* curva quæcunque Geometrica BDE, prout eas *Cartesius* vocat; BC abscissa, æqualis x; ordinatim applicata CD, æqualis y; linea determinans Tangentem AB sit æqualis t: detur porro hujus curvæ natura quæ sit ex. gr. talis, ut $y^3 + x^3 + xxy$ sit æqualis $xyy - a^3 + aay - aax + axx - ayy$. His ita positis, ordinentur termini hujus æquationis hac ratione, ut maxima potestas ordinatim applicatæ CD, seu y sit ab altera parte æquationis: hinc jam erit $y^3 - x^3 - xxy + xyy - a^3 + aay - aax + axx - ayy$. Transposita vero y³ cum signo — omnes termini ponantur æquales nihilo, seu 0.

II. Fiat fractio, ejusque Numerator hac ratione. Termini, quibus cognita quantitas adhæret, omnes assumantur cum suis signis, & si eadem sit unius dimensionis, præfigatur illi termino unitas; si duarum, binarius; si trium, ternarius, & sic porro: eritque in præsentis exemplo Numerator $-3a^3 + 2aay - 2aax + axx - ayy$.

III. Denominator constituatur hac methodo: Assumtis iis Terminis, in quibus abscissa x occurrit, retentisque signis, si quantitas x sit unius dimensionis, præfigatur, ut supra, unitas, sin duarum, binarius; & erit $-3x^3 - 2xxy + xyy - aax + 2axx$: his vero singulis unica x diminutis denominator erit $-3xx - 2xy + yy - aa + 2ax$.

Dico, hanc Fractionem æqualem esse quantitati AB, atque adeo

$$\text{in præsentis exemplo } t = \frac{-3a^3 + 2aay - 2aax + axx - ayy}{-3xx - 2xy + yy - aa + 2ax} \text{ Atque sic}$$

facili & universali via omnium curvarum geometricarum Tangentes exhibentur.

Fig. 2.

Ulterius autem ostendam, eadem methodo infinitarum curvarum ex mechanicis Tangentes determinari. Sit enim, *in Schem. II.*, quæcunque curva BDE, ac ponatur portio ejus BD æqualis x; DF vero sit

TAB. XXI. ad A. 1682. pag 329.

Fig. 1.

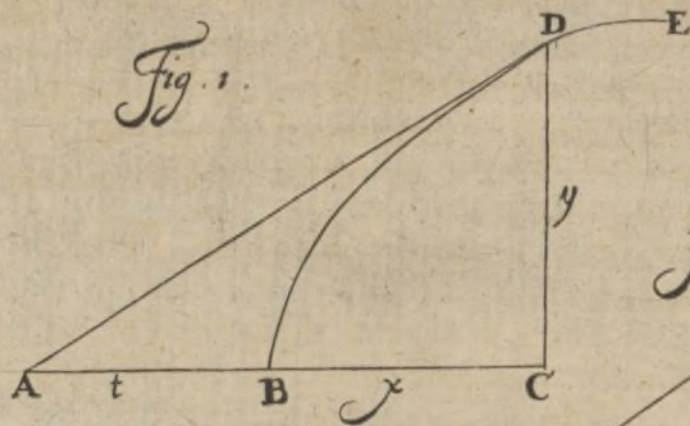
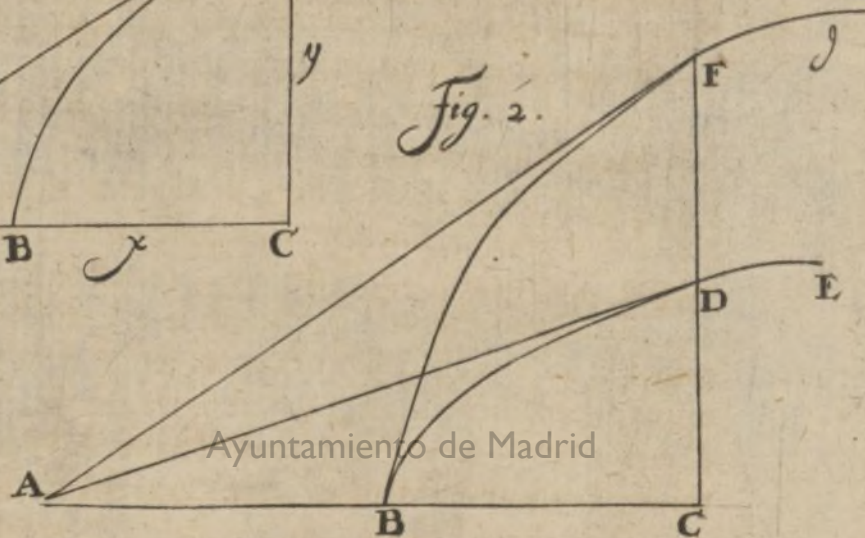

Fig. 2.

Ayuntamiento de Madrid

Ayuntamiento de Madrid

fit æqualis y; formeturque quæcunque curva BF, ex.gr. juxta priorem æquationem $y^3 + x^3 + xxy = xyy - a^3 + aay - aax + axx - ayy$: ad determinandam ergo Tangentem AF, curvæ BFG sic progredior. Assumatur Fractio juxta antecedentia, eique addatur quantitas x; critque productum hoc æquale AD portioni Tangentis curvæ BDE, ac proinde

In præfenti casu, si ducatur AD curvam BDE tangens in D, ac

$$-3a^3 + 2aay - 2aax + axx = ayy.$$

assumatur æqualis $\frac{-3a^3 + 2aay - 2aax + axx}{x}$, ducta recta

$$-3xx - 2xy + yy - aa + 2ax$$

AF tanget curvam BFG in puncto F. Eadem Methodo cycloidis ac infinitarum curvarum mechanicarum Tangentes admodum expedite determinantur, viaque adeo universali, ut ubi hætenus, per quamcunque Methodū analyticam, saltem unius curvæ exhibetur Tangens, hic semper una eademq; opera infinitarum curvarum Tangentes determinentur: infinitæ enim curvæ loco curvæ BDE possunt supponi, ut tn. Tan-

$$-3a^3 + 2aay - 2aax + axx = ayy$$

gens semper determinetur per AD = $\frac{-3a^3 + 2aay - 2aax + axx}{x}$

$$-3xx - 2xy + yy - aa + 2ax$$

posita natura curvæ BFG tali, ut sit $y^3 + x^3 + xxy = xyy - a^3 + aay - aax + axx - ayy$; & curva BD = x; recta DE = y.

Demonstrationem horum omnium suo loco exhibebo, quam tamen unusquisque vel leviter in Analyticis versatus ex hætenus exhibitis Methodis Cartesii, Fermatii, Slusii &c. facile poterit elicere.

CHYMIA EXPERIMENTALIS CURIOSA ex Principiis Mathematicis demonstrata, Auctore

Job. Helfrico Juncken.

Francofurti apud Herm. a Sande, 1681. in 8.

Chymiam, præstantissimam fere Medicinæ partem, Auctor hic hætenus sub densa nube delituisse observans, nulloque autore publice existente, (prout in præfatione ad Lectorem edisserit) qui ipsius desiderio satisfaceret, & quasi nucleum nobilissimorum remediorum in compendio traderet, eo se adductum sensit, ut proprias ingenii vires excuteret, manum ipse operi admoveret, hincq; Chymiam Experimentalem adornaret. Ne autem hæc, instar gemmarum aut metallorum

D d d

intra

intra viscera magnæ matris reconditorum, privatis saltem usibus servata, inutilis nulliusque commodi existeret, Experimenta sibi congesta sub nomine *Chymicæ Experimentalis curiosæ*, in salutem Reipublicæ Chymicæ promovendam, Posteritati nuncupare voluit.

Totum scriptum *Sectionibus septem* complectitur, quarum *Prior* Artis hujus Fundamenta, i.e. principia, instrumenta & operationes, subjectum & exin parabilia, describit ac recenset: *Alteram* animalium horumque partium, *Tertia* vegetabilium, *Quarta* mineralium examen, atque analysin & ex his producta exponit, ita quidem ut hujus capiti ultimo de Auro, panacæarum nonnullarum præparationem subnectat. In *Sexta* Medicamentorum singulariorum, sc. Digestivorum, Purgantium, Diureticorum, Cephalicorum, Odontalgicorum, Pectoralium &c. formulas varias recenset Noster: *Septimæ* remedia generosiora morborum externorum, & inter hæc Chirurgicas quasdam Operationes, v.g. Repositionem herniarum, Labii leporini sectionem, concedens, simulque modum balsamandi cadavera cum Cosmeticis variisque miscellaneis, Medicinam æque ac Mechanicas artes spectantibus, it. de usu Acidularum, & observationibus Astrologico-Medicis ex Abd. Trevv, loco Appendicis adjiciens.

NEVV EXPERIMENTS AND OBSERVATIONS, made upon the icy Noctiluca, to which is annexed a Chymical Paradox, by the Honour.

Rob. Boyle.

h. e.

ROBERTI BOYLII OBSERVATIONES & Experimenta nova, circa Noctilucam Glacialem, quibus annectitur Paradoxon quoddam Chymicum.

Londini 168 $\frac{1}{2}$. in 8.

PRæmissa appendice observationum nonnullarum ad Noctilucam Aeream, de qua Cal. Febr. pag. Act. 53. egimus, pertinentium, pergit Nobilissimus Autor ad Noctilucam solidam, (cujus præparatio, ut in aërea

aërea, non aëque addita est) quam *glacialem* vocat, idque ex eo, quod subinde frustulorum ejus quædam perspicua & sine colore, adeoque instar tenuium glaciei fragmentorum appareant. Hujus primum considerat *proprietates*, primario quidem, quod in aëre libero lucendo, insignem fumorum copiam spargat, qui cum luce evanescent, simul ac aquæ submergatur. Ne itaque continua illius fieret jactura, sub aqua illam conservavit. Aqua hæc, ut ut vix sensibilibiter a contenta Noctiluca alteretur, evaporando tamen residuum gelatinosum suggerit, quod intensiori igni admotum, crepitando insigniter, explosiones crebras cum fulgurationibus igneis & lucidis emittit. Tentavit postmodum Noctilucae hujus *solutiones*, observando, quod nec aqua simplex, nec spiritus urinosi, nec spiritus minerales acidi eam dissolvant, bene autem olea quædam, calore cinerum adjuta, illud præstent, ut oleum therebinthinæ, sed sine lucis participatione, oleum cinamomi, cariophyllorum, cum lucis susceptione, oleum vero macis & anisillam haud attingant. Nec spiritus vini solvere eam valet, nisi tandem admodum & calore adjutus: imprægnatur tamen insensibilibiter particulis luciferis, adeo ut si ejusdem guttæ quædam aquæ vel frigida vel calidæ instillentur, mox sub contactu mutuo, coruscationes lucidæ, perquam vividæ, ast brevi evanescentes, appareant, ut ita subito in aqua communi lux produci queat, ab alio quamvis non lucido liquore. Cujus Phænomeni occasione Autor *subtilitatem* particularum Noctilucae scrutari conatur, dum ex S. V. ita imprægnati cum aqua simplici copiosiore mistura, & totius compositi clara effulgente luce, concludit, gr. i. Noctilucae aptum natum esse ita se diffundere, ut imprægnare valeat liquorem 100000 imo 400000 granorum, eumque lucidum reddere. Considerat hinc Noctilucae *inflammabilitatem*, quatenus non solum chartæ inspersa, hujus sub incensione simul incenditur, cum fulguratione & strepitu instar nitri: sed etiam spiritui Vini commista, post hujus consumptionem & ipsa deflagrat. Agitatione in mortario vitreo sponte flammam concipit, ut & forti tritu ac agitatione cum aliis subiectis facile inflammabilibus, charta, sulphure, pulv. pyrio &c. adeo ut literæ e chartæ inscriptæ, & lucentes & ardentes simul aliquando appareant. Phiolæ parvæ hermetice sigillatæ inclusa, igni admotæ, intensam lucem & actuaalem flammam concipit. Quoad naturam denique hujus Noctilucae annotat, ad *acidorum* crasin & proprietates eam ac-

cedere, siquidem per deliquium soluta, præter saporis testimonium, & coralia cum impetu arrodat, & cum Sale Tartari effervescat.

Paradoxon Chymicum istis annexum, jam cum Edit. secunda Chym. Sceptic. anno 1680, cum alio tractatu, *de Producibilitate Principiorum Chymicorum* edi debuit: sed quia versio Latina tunc temporis impedita fuit, Anglice conscriptum annectere hic placuit. Estque nil aliud, quam experimentalis confirmatio eorum, quæ in Chymista sceptico fufius excutiuntur, ignem non esse genuinum analyftam concretorum, nec Chymicorum principia esse talia, sed ex aliis concreta, & ex iisdem alias substantias diversas posse produci, quæ in præfenti paradoxo per oleorum essentialium, primario anifi, hinc therebinthinæ, cornu cervi & succini, cohobationes illustrat, præter piceam remanentiam copiosum & phlegma & spiritum acidum ex iisdem eliciendo.

*EXCERPTUM EX LITERIS AVENIONE
die 12. Oct. ad Autorem Ephemeridum Gallicarum*

*scriptis, a Dn. Gallet, Præposito Ecclesiæ S. Simphoriani
Avenione, continens ejus Theoriam Cometa-
tarum.*

Translatum ex Ephemeride XXVII. d. 16. Nov. 1682.

MEam, quam Tibi mitto, Cometarum Theoriam, duæ tresve, sive Cometæ, sive Maculæ Solaris, apparitiones comprobarunt. Contendo enim me ostensurum, ab una eademque Stella duo differentia ista Phænomena produci, & ipsam perpetuo eandem esse, quæ ab omnium, quas habemus, observationum, præteritorumque etiam seculorum tempore ut Cometa apparuit. Concepi hanc ideam, quinque aut sex abhinc annis, rationemque ejus Academiæ Regiæ reddidi, post observatam Maculam Solarem, quæ M. Aprili anno 1677 visa, aliquot dierum lapsu Cometa fulsit. In hac sententia postremi annorum 1680 & 1681 Cometæ me confirmarunt, nec ego de rei hujus veritate porro ambigo.

Si per Temature adhuc, de observando sub initium proximi mensis Sole admoneantur Astronomi, notabilem visuri sunt Maculam. Ea-

Eadem hæc illa Stella est, quæ Cometæ efficit, quæ solem eclipsabit. Constitui posthæc aliquando Ephemerides super hac mea Theoria condere: interim Tabulas dabo motuum mediorum, cum omnibus ad calculum Æquationum necessariis proportionibus ad legem Planetarum, qui, perinde atque Stella ista, super quadam Ellipsi. circa Solem moventur.

Videbitur hæc novitas mira, omniumque maxime Scientissimo Astronomo *Dn. Kavina*, qui in *Opere super Cometam anni 1680 & 1681* impossibilia pronuntiavit isthæc mea promissa; quorum non exigua esset utilitas, etiam si non nisi ad liberandum a terroribus publicum serviret, quos talia Phænomena ciere mundo consueverunt.

OTTONIS PHILIPPI ZAUNSCHLIFFERI

J. U. L. Advocati Hanovici Ordinarii Ju-

*dex supplens, seu Discussio de Officio Judicis
suppletorio.*

Marpurgi 1682 in 4.

Sicuti latissimum jus dicentis officium est: ita spatiosissimum quoque Scribendi campum nunquam non præbuit magnis quibusdam ingeniis, in quo feliciter emetiendo, tanquam in stadio virtute ac eruditione sua digno, certatim desudarent. Ut enim alios nunc omittam, qui in hac necessaria perquam & longe utilissima re operam atque industriam posuerunt, vel solius excellentissimi & cum quovis veterum comparandi Jcti, *Casparis Ziegleri*, propitia Themide elaborata *Dica- stice*, in qua tota Judicis conscientia excutitur, illustri ejus potest esse documento. Horum igitur vestigia laudabili conatu pressurus Auctor, per trimestre hibernum vix præstantiori studio insumere lucernæ oleum potuisset, quam colligendis iis, quæ in Communi, Camerali, Feudali, Saxonico & Canonico, Juribus, aliisque variorum locorum Statutis ac selectissimis Auctoribus circa officium Judicis *Suppletorium* sparsim tradita sunt; ita ut hic ipse liber jure meritoque eruditi Commentarii vicem in *L. unic. C. ult. quæ desunt Advocat. partium judex suppleat*, subire possit. Scinditur autem hic Tractatus in duas, *Generalem & Specialem*, partes. IN GENERALI Auctor, præmissis quibusdam *conclusis. 2. & 3.* de necessitate Judiciorum, horum personis principali-

Ddd 3

bus

bus pariter & accessoriis, earundemque officio, *concl. 4.* principem Thesin, cujus accuratiori evolutioni totus deinde liber consecratus est, proponit, *Judicem nempe omissa partium litigantium, earumque Advocati vel Procuratoris, supplere debere ac posse.* Ubi remotis primo *Conclus. 5.* iis, quæ cum hac thesi adversa videntur fronte præliari, insequentibus docet, quod ea sint vel *Juris*, vel *Facti*. Ratione *Juris* dicit, teneri Judicem supplere omissorum ea, quæ (1) sint *Juris Publici*, *concl. 6.* quæque (2) ad substantiandum, ceu vocant, judicium, justamque procedendi viam pertineant, *concl. 7.* (3) ea, quæ sint *Juris* tam *Communis*, ejusque vel *Romani*, vel *Canonici*, vel *Feudalis*, vel *Recessuum Imperialium*; quam *Statutarii* ac *Municipalis*, *concl. 8.* itemque (4) *Juris* non scripti, consuetudinis nempe cum notoriæ, tum *Judici* bene cognitæ. *concl. 9.* Ad *Facta* officio *Judicis* supplenda refert exceptiones a Partibus non quidem propositas, ex actione tamen instituta, productis instrumentis, confessione alterutrius litigantis, vel alias ex *Actis* apparentes, de quarum veritate *Judici*, ut tali, constet. *concl. 10.* quæ omnia locum habeant, sive præjudicium Partibus inde fiat, sive non, *concl. 11.* Tandem *concl. 12.* affirmat, esse quædam, quæ quidem *Judex* supplere possit, non tamen præcisè teneatur, itemque alia, quæ *Partes* agere nequeant, hincque a *Judice* sint supplenda, quorum exempla in subjectis §§. non parca manu spargit. In *SPECIALI* parte examinatur, quid *Judex* supplendo possit in singulis partibus *Processus*, & quidem (1) circa supplicationem pro impetrando *Processu*, *concl. 1.* (2) in citatione, *concl. 2.* (3) in *Advocatis*, ac (4) *Procuratoribus* ut & *Curatoribus* cum dandis, tum repellendis, ac puniendis, *concl. 3. & 4.* (5) in transactione inter *Partes* tentanda, *concl. 5.* (6) in formando *Processu* *concl. 6.* (7) libellis actionum, *concl. 7.* (8) satisfactionibus *concl. 8.* (9) *Reconventionem* contra *Actorem* a *Reo* instituenda *concl. 9.* (10) *Contestatione* litis & positionibus, juramento respondendorum dandumque dandis, *concl. 10.* (11) *Exceptionibus* dilatoriis æque ac *peremptoriis*, *concl. 11.* (12) *Probationibus*, *concl. 12.* (13) in *Conclusionem* causæ & *Actorum* transmissione, *concl. 13.* (14) *Sententia*, *concl. 14.* ac denique (15) in hujus executione, *concl. 15.* Postremo *concl. 16.* officium *Judicis* Suppletorium circa varia in quavis *Judicii* parte emergentia considerat, adductisque iis, quæ in actibus voluntariæ *Jurisdictionis* hisque similibus isti quoque subjacent, ultimam manum cum corone

pide

nide duplicis Conclusionum & materiarum indicis opusculo imponit.

VINCENTII PLACCII J.U.L. ET PROFES-
soris Hamburgensis, Justiniani Imperatoris In-
stitutiones reconcinnata.

Francofurti 1682. in 8.

DE methodo & ordine Juris Romani, quod quidem Justiniani jussu compositum in quatuor volumina succrevit, diversa diversorum circumferuntur judicia. Sunt, qui Cujacium secuti, omnia arte mirabili in eo coherere, nec tam ingenio Triboniani, quam Juliani & Hermogeniani aliorumque veterum Juris Sacerdotum, quorum vestigia ille secutus sit, digestum contendunt. Sunt e contrario alii, ἀμετάστατον librorum Juris, titulorumque inter se connexionem non satis accuratam aperte accusantes, inter quos præ cæteris est non infimi subfelli J Ctus, *Antonius Matthæi*, qui sæpius concinnatori Elementorum Jurisprudentiæ Romanæ ἀλέξιας navos exprobrat, quos tamen abstergere conatur CL. Argentoratensium J Ctus *Job. Otto Tabor in Partitionibus Jurisprudentiæ Methodica elementaris*, satius esse dicens (*vid. cit. libelli dedicatio prior & conclusio*) ad levigandas difficultates, tectis & excusatis, si qui vel maxime subessent, erroribus, reverentiam potius ac amorem erga Justiniani methodum, quam tædium ac veterum cupidæ legum juventuti instillari. In hac ergo posteriorum classe suum quoque videtur profiteri nomen Auctor præsentis libri, qui se, non modo ob compaginem partium confusam, sed etiam obscuritatem rerum, defectumque bonarum definitionum, multarum deinde ac præcipuarum Juris materiarum quarum nec nomina quidem hæc Justiniani Elementa nota faciant, præteritionem, ac denique abrogata, quæ ibi contineantur, quamplurima, ad reconcinnandas has Constitutiones Imperiales, novamque iis faciem adaptandam, compulsus asserit. Sex vero potissimum recenset, quæ in hoc enchiridio præstiterit. (I) Paucas se ac perbreves sensuum declarationes passim textibus interservisse. (II) Sola illa, quæ ad Compendii Juris necessariam Institutionem requirantur, a superfluis, aut repetitis potius, secrevisse. (III) Definitiones rerum plane omittas supplevisse, vel etiam in textu occurrentes interpo-

terpolatione levissima accuratiores effecisse. (IV) retinuisse quidem partium seriem & connexionem, Imperatoris auctoritate comprobata, nec omnino pessimam, quandoque tamen titulum alteri aut ejus parti præmittendum, qui postpositus erat, notasse, vel ubi ejus paragra-phus aut ejus membrum intempestivius anticipatum esset, monuisse. (V) ea, quæ certo aut legibus recentioribus aut usu indubitato Imperii abrogata constet, typorum varietate ab adhuc vigentibus distinxisse; ac (VI) denique varia supplementa ad perfectum Juris privati com-pendium adjecisse, omissis tamen iis, quæ ex Philosophia Practica cui-vis ante, quam Jurisprudentiæ limina salutet, addiscenda sint, aliisque spinosis quæstionibus & distinctionibus subtilioribus non tam a Legibus, quam Interpretibus sæpenumero excogitatis; & quidem hæc omnia eo studio, ut non putet, hujus breviarii aliud breviarium denuo requiri, nisi apud eos, qui ætatis aut præcognoscendæ Philosophiæ maturitate destituti, præpostera festinatione ad altiora hæc studia impa-res adhuc nimis animos attollant.

*MISCELLANEA HISTORICA REGNI
Bohemiæ. Decadis I, Liber IV. Hagiographicus, seu
BOHEMIA SANCTA, continens Sanctos & Beatos Bohemiæ, Mo-
raviæ, Silesiæ, Lusatiae &c. Autore Bohuslao Balbino,
e S. J.*

Pragæ, 1682 in fol.

Quorum memoriæ hunc librum destinavit Autor, quatuor illi po-tissimum, imo coronidem operis si addas, quinque classibus de-prehenduntur distincti. In prima etenim collocavit, quos e Bohemis in Divorum suorum numerum Romana Sedes retulit: quin & alios, pro Sanctis & Beatis inter suos quidem cultos, sed nuda forte Sedis il-lius permissione. *Alter* eos commemorat, qui tametsi nullâ Sedis auto-ritate in Sanctorum unquam censum venerint, pro Sanctis tamen Bea-tisque habeantur ab immemorabili tempore, ornatique istis titulis apud alios Scriptores inveniantur. *Tertia* eorum vitas complectitur, qui, licet nec Sancti sint a Pontifice declarati, nec uspiam Sanctorum vice culti, religionis Romanæ tamen causa fuerint interemti. Quo Ed-mun-

mundum etiam Campianum, natione quidem & loco mortis Anglum, vitæ tamen institutione & doctrina Bohemum, refert. A cujus institutione postea se, doctrinamque suam recta quasi linea descendere inde probat, quod Edmundus hic Rhetorices Professor Pragæ, Jacobum Pontanum: Pontanus, Matthæum Raderum in Bavaria: Raderus ibidem Jacobum Bidermannum: Bidermannus Johannem Lupium, & hic, Balbinum inter alios Pragæ Brunæque suæ habuerit alumnum disciplinæ. *Quartam* classem, ex secundi libri parte, faciunt, qui in Bohemia, Moravia, Silesia, & Lusatia cum publica sanctimonie vixerunt fama, vitæque innocentia in antiquitate claruerunt; aut a Scriptoribus idoneis virtutum & sanctimonie merito, in isto religionis genere commendantur. Quorum Catalogo & res gestæ Caroli IV, ac Ferdinandi II Imperatorum Augustorum, Bohemieque Regum inferuntur. *Postremam* classem, & totius Libri coronidem illis Societatis suæ Patribus tribuit atque Fratribus, qui integri fere abhinc seculi decursu, cum ultro Peste conflictantium obsequiis sese devovissent, eodem illo contagiosæ luis torrente sunt abrepti.

CASTELLUS RENOVATUS, hoc est, LEXI-

CON MEDICUM, cura & studio Jacobi Pancratii Brunonis, Ph. & Med. D. & P. P.

Norimbergæ 1682 in 4.

Diturnum sane est exilium, quod Medicina vel ab incunabulis suis per plures incerto admodum gressu oberrans gentes, perpeffa est. In Ægypto enim post Cataclysmum renata, Græciam petiit, & Asclepiorum familiæ (ex qua & *Hippocrates*) inprimis adhæsit: deinde ab Arabibus, Mauris & Saracenis, per 500 fere annos, undique quasi captiva circumducta, tandem ab Europæ cultioribus populis, suaviori amplexu suscepta fuit. Sub his migrationibus, non potuit non, propter gentium linguarumque diversitatem, vocabulorum multiplicium & terminorum technicorum, origine nunc Græcorum, nunc Arabicorum, nunc plane barbarorum, varietas insignis succrescere; ut tacream ista, quæ Chymicorum turba, ad *Paracelsi* potissimum imitationem, adjecit pariter & inseruit. Ast horum denegata cognitio tyroni,

Ecc

Medi-

Medico maximas difficultates, ne dicam impedimenta, sub ipsis artis addiscendæ auspiciis necessario adfert: quibus ut occurratur mature, plures jam olim eruditi Dogmatici æque ac Spagyrici defudarunt Medici, Lexica, Dictionaria, Onomastica Medico-Chymica conscribendo. Inter Dogmaticos quidem, *Anutius Fæsius*, & *Guil. Corneus*, Paris. *Bartolomæus Castellus Messanens.* cujus Lexicon Medicum Græco-Latinum jam anno 1657 *Adrianus Ravensteinius* auctius edidit; *Stephan. Blanckardus Med. D.* edito anno 1679 Lexico Medico Græco-Latino, insigni vocabulorum penu referto, eminent. Ex Spagyricis vero *Leon. Thurneiserus*, *Gerb. Dorneus*, *Joh. Garlandius*, *Mart. Rulandus*, *Mich. Toxites*, *Guil. Johnsonus*, hoc in negotio præ aliis occupati fuerunt. Sed cum horum conatus, utut laudandi, imperfecti non-nihil essent, nec una ex causa subinde defectuosi, necessarium hunc laborem in se suscepit Autor, ut omnia vocabula, quæcunque in arte Medica occurrunt, cujuscunque idiotismi fuerint, sive Dogmatica sive Hermetica in schola nata, in unum perfectum Lexicon Medicum, sub nomine *Castelli Renovati*, (quia ab hoc inchoatum) congereret, clare & perspicue eadem explicaret, Scriptorum probatorum allegationibus illustraret, & quod a pluribus tentatum, tyronum in gratiam ita magis perficeret. Quo in conatu Autorem, & antecessoribus suis palmam præripuisse, & de Re Medica optime meritum esse omnino fatendum est.

INDEX

AUCTORUM ACRERUM.

I. Theologica & ad Ecclesiasticam Historiam
spectantia.

A ndreas Acoluthus de aquis amaris Num. V. v. 11.	p. 104
Valentini Alberti Interesse Religionum Christianarum	47
Natalis Alexandri Selecta Historie Ecclesiastice capita	209
Dissertationis Alexandrine de vulgata Script. S. versione vindiciæ	379
Petri	

INDEX AUCTORUM AC RERUM.

<i>Petri Allingæ Fax dissidii extincta</i>	160
<i>Vis veritati illata repulsa</i>	313
<i>Anonymi Prodrômus Corporis Theologiæ</i>	312
<i>Anonymi Media certa pro conversione hæreticorum</i>	310
<i>Balt. Bebelii Anti-Wagnereccius</i>	249
<i>Bedæ Presbyteri Historia Ecclesiastica gentis Anglorum</i>	329
<i>Jac. Boileau Disquisitio de sanguine Corporis Christi post resurrectionem</i>	331
<i>Thomæ Burneti Telluris Theoria sacra</i>	70
<i>Abrah. Calovii Theologia Positiva</i>	378
<i>Christoph. Cellarii Excerpta V. & N. Testam. Syriacæ</i>	206
<i>Job. Bapt. Cotelerii Ecclesiæ Græcæ Monumenta</i>	135
<i>Epiphaniî Opera Græco-Latina</i>	93
<i>Claudii Frassenii Disquisitiones Biblicæ</i>	354
<i>Fulgentii Fosseî (rectius fortasse Henr. de Noris) Somnia quinquaginta</i>	86
<i>Fr. Macedo</i>	86
<i>Sam. Gardineri Responsio valedictoria ad secundam Sandii Epistolam</i>	280
<i>Wolfgangi Gundlingii Delineatio Ecclesiæ Orientalis Græcæ</i>	6
<i>Caroli Libertini Gennadius de Prædestinatione Gr. Lat.</i>	184
<i>Petri de Marca Opuscula a Steph. Baluzio edita</i>	327
<i>Job. Olearii Annotationes ad Scripturam S.</i>	47
<i>Job. Ad. Osiandri Theologia Casualis</i>	282
<i>Job. Christoph. Rumetsch de Conjecturis ultimi temporis</i>	168
<i>Eman. a Schellstraten sacrum Antiochenum Concilium</i>	4
<i>Job. Ad. Scherzeri Anti-Bellarminus</i>	19
<i>Richardi Simonis Historia Critica Vet. Testamenti</i>	94
<i>Frid. Spanhemii Stricturæ ad libellum Episcopi Condomiensis</i>	119
<i>Balth. Stolbergius de Solæcismis & Barbarismis Nov. Test. falso tributis</i>	69
<i>Job. Cass. Suiceri Thesaurus Ecclesiasticus</i>	171
<i>Francisci Turretini Institutiones Theologiæ Elencticae</i>	207
<i>Job. Christoph. Wagenheilii Tela ignea Satanae</i>	61
<i>Herm. Witsii Exercit. sacrae in Symbolum Apostol.</i>	199
<i>Christoph. Wittichii Exercitationes Theologicae</i>	247
<i>Job. Wulferi Theriaca Judaica ad Examen revocata</i>	205
<i>Matthias Zimmermann de Presbyteriis Veteris Ecclesiæ</i>	176

Eee 2

II. Ju-

I N D E X

II. Juridica.

<i>Job. Brunnemannus de Jure Ecclesiastico</i>	254
<i>Job. Deckeri Relationes, Vota, & Decisiones Judicii Cameralis</i>	300
<i>Christoph. Langii Isagoge ad Processum Juris Civilis & Saxonici</i>	253
<i>Fr. de Launay de jure venandi</i>	9
<i>Vinc. Placcii Institutiones Justiniani reconcinnatæ</i>	399
<i>Sam. Rachelii Institutiones jurisprudentiæ</i>	123
<i>Franc. de Roye Canonici juris institutiones</i>	156
<i>Sebast. Schelckens Elementa jurisprudentiæ</i>	50
<i>Job. Schilteri Institutiones Juris Canonici</i>	158
<i>Justi Sin. Schützens Colleg. publicum de Statu Rei Romana cum notis</i>	notis
<i>Car. Scharfshmidii</i>	299
<i>Conr. Sincerus de Juris Romani in Republ. Germ. origine</i>	366
<i>Georg. Adam. Struvius de Invocatione Nominis Divini</i>	299
<i>Gabr. Suederi Jus Publicum Imperii Rom. Germ.</i>	255
<i>Job. Toubæi Institutiones juris consularis</i>	356
<i>O. P. Zaunschliffer de officio judicis suppletorio</i>	397
<i>Cass. Zieglerus de Juribus Majestatis</i>	49

III. Medica & Physica.

<i>Anonymi observationes de calculo in Equo quodam reperto</i>	344
<i>Observatio Medica in cadavere Epileptici</i>	287
<i>De nutritione infantum sine ministerio nutricis</i>	197
<i>Lud. Maria Barberi Spiritus nitro-aerei operationes in microcosmo</i>	304
<i>Dan. Bartolus de glacie & coagulatione</i>	347
<i>Gerb. Blasii Anatome animalium</i>	11
<i>Nic. de Blegny Zodiacus Medico-Gallicus</i>	220
<i>Job. Bohnii Observationes Anatomicæ de motu bilis</i>	20
<i>Observ. circa proportionem partis purpureæ ac substantiæ seroso-gelatinosæ sanguinis</i>	126
<i>Th. Boneti Mercurius compitalitius, seu Index Medico-Præcticus</i>	217
<i>Job. Alph. Borellus de motu animalium</i>	351
<i>Olaus Borrichius de somno & somniferis</i>	153
<i>Roberti Boyle Noctiluca aerea</i>	53
<i>glacialis</i>	394
<i>Novum genus lampadis</i>	192
	Jac.

AUCTORUM AC RERUM.

<i>Jac. Pancratii Brunonis Castellus renovatus</i>	401
<i>Dni de Catelan Observationes de oculis infectorum</i>	161
<i>Andreae Cleyeri Specimen Medicinae Sinicae</i>	301
<i>D. Crone hypothesis de structura Musculi</i>	194
<i>Arn. Bachimii Denstonii Pan-Sophia Enchiretica</i>	315
<i>Mich. Etmülleri Observatio Medica de Crinonibus seu Comedonibus infantium</i>	316
<i>De Sironibus</i>	317
<i>Petri Givrii Arcanum Acidularum</i>	303
<i>Joh. Georg. Greifselius de cum lactis in arthritide</i>	81
<i>Nehemiae Grevv Museum Regalis Societatis</i>	1. 33
<i>Anatome ventriculorum & intestinorum animalium</i>	57
<i>Herm. Nic. Grim compendium Medico-Chymicum</i>	38
<i>Ehrenfried Hagedorns Cynosbatologia</i>	81
<i>Joh. Jac. Harderi & J. C. Peyeri Exercitationes Anatomicae & Medicae</i>	218
<i>Joh. Helfr. Juncken Chymia Experimentalis curiosa</i>	393
<i>Sigismundi Konig Historia monstrosi cujusdam morbi</i>	338
<i>Guilb. Lamy de principiis rerum</i>	154
<i>G. G. Leibnützii meditatio de separatione salis & aquae dulcis, novoque separationum Chymicarum genere</i>	386
<i>Ant. Levvenhoek Observ. Microsc. de particulis liquorum globosis, & animalibus in semine infectorum masculino</i>	321
<i>Moutaffer Elen Muhammed el Hasseni Pharmacopœa Persica</i>	181
<i>Christiani Menzelii Index nominum plantarum universalis</i>	124
<i>Abrab. Muntingii de herba Britannica</i>	15
<i>Dion. Papini novus Digestor pro emolliendis ossibus</i>	105. 306
<i>Joh. Conr. Peyeri Parerga Anatomica & Medica</i>	218
<i>& J. Harderi Exercitationes Anatomicae & Medicae</i>	218
<i>A. Q. Rivini Dissert. de Lipsiensi peste anni 1680</i>	206
<i>D. Schreyeri Descriptio monstri vitulino-humani</i>	261
<i>Wolf. Senguerdi Philosophia naturalis</i>	83
<i>Frid. Slare Experimenta Phosphori liquidi ac solidi</i>	282. 285
<i>Joh. Christoph. Sturmii Epistola invitatoria ad observationes Magneticæ variationis instituendas</i>	258
<i>Thomas Sydenham de morbis Epidemicis & Lue venerea</i>	79
<i>de curatione variolorum confluentium</i>	384
Eee 3	Eduvar-

I N D E X

<i>Edvardi Tyfon Anatome Phocane</i>	9
<i>Burcherus de Volder de rerum naturalium principiis</i>	147
<i>Georg. Hieron. Welschii Curationes propriae & Consilia Medica</i>	151

IV. Mathematica.

<i>Anonymi Duplatio Trianguli Isagoni</i>	23
<i>Dissertatio de Cometis calamitatis nullius praeunciis</i>	318
<i>Eclipsis Lunae anno 1681. 25. Aug. st. n. observata Parisiis in Observatorio</i>	262
<i>Regio</i>	109
<i>Eclipsis Lunae anno 1682 d. 21. & 22. Febr. st. n. observata Lipsiae</i>	295
<i>Novus Cometa Lipsiae d. 16. Aug. st. v. anno 1682. videri coeptus</i>	365
<i>Conjunctio magna Jovis & Saturni Lipsiae d. 14 Oct. st. v. anno 1682. ob-</i>	178
<i>servata</i>	288
<i>Jac. Bernoulli conamen novi systematis Cometarum</i>	86
<i>Dn. Cassini Observationes Cometae anni 1680 & 1681</i>	163
<i>Dn. de Catelan Nova constructio Aequationum completarum</i>	167
<i>Petri Cavinæ in Cometam anni 1680 & 1681. Astronomici conatus</i>	263
<i>Joh. Flamstedii Loca Cometae anni 1680 & 81 deducta</i>	277
<i>Observatio Eclipsos Lunaris 1681. 29. Aug. st. n.</i>	292
<i>1682. 11. Febr.</i>	28
<i>Dominicus Gulielminus de Cometarum natura & ortu</i>	108
<i>Joh. Hevelii Eclipsis Lunae anno 1681. d. 29. Aug. st. n. observata</i>	191
<i>Eclipsis Lunae anno 1682. d. 21 & 22 Febr. observata</i>	262
<i>Occultatio Palilicii anno 1681. d. 1. Jan. observata</i>	388
<i>Observatio phaenomeni cujusdam aerei</i>	389
<i>De variatione acus Magneticae</i>	192
<i>De Cometa anno 1682 mense Aug. & Sept. viso</i>	230
<i>Gottfr. Kirchii Occultatio Palilicii 1681. 1. Jan. st. n. observata</i>	56
<i>Adami Adamandi Kochanskii solutio Problematum pag. Aetorum</i>	41
<i>28 propositorum</i>	185
<i>Guilh. Launaji Cosmographia facilis</i>	257
<i>Godfr. Guilb. Leibnitii vera proportio circuli ad Quadratum</i>	396
<i>Unicum Opticae, Catoptricae, & Dioptricae principium</i>	Dn.
<i>Petri Megerlini Systema mundi Copernicanum</i>	
<i>Dn. Gallet Theoria Cometarum</i>	

AUCTORUM AC RERUM.

<i>Dn. Montrei Falsitas Systematis Cometarum Bernoulliani demonstrata</i>	238
<i>Jona Moore Novum Systema Mathematicum</i>	145
<i>Job. Christoph. Sturmii Cometarum natura, ortus & origo</i>	116
<i>D.T. Inventa nova exhibita Parisiis Societati Regiæ Scientiarum</i>	364
<i>Nova methodus Tangentes curvarum expedite determinandi</i>	391

V. Historica & Geographica.

<i>Ambrosii Abbatis Camaldulensis Hodeporicon</i>	159
<i>Andreas Abbas Bambergensis; de vita S. Ottonis</i>	279
<i>Bobuslai Balbini Miscellanea Historica Regni Bohemæ</i>	240.265.400
<i>Mich. Ant. Baudrand Geographia</i>	223
<i>Jac. Benigni Bossuet Dissertationes super Historia universali</i>	214
<i>Petri Franc. Chifletii concordia Bedæ & Fredegarii ad Dagoberti desini- endam Monarchiæ periodum.</i>	329
<i>Greloti Itinerarium Constantinopolitanum</i>	17
<i>Jac. Gronovii Exercitationes in Fragmentum Stephani de Dodone</i>	224
<i>Huguetani Itinerarium Italia</i>	85
<i>Jobi Ludolphi Historia Æthiopica</i>	64
<i>Ludov. Maji peregrinator prudens</i>	7
<i>Ammianus Marcellinus, cum Notis Henr. Valesii</i>	13
<i>Ludovici Moreri Magnum Dictionarium Historicum</i>	68
<i>Thomæ Munckeri Mythographi Latini</i>	52
<i>Ulr. Obrechtii Rerum Alsaticarum prodromus</i>	140
<i>Caroli Patini Lyceum Patavinum</i>	374
<i>Ben. Paulini Petrocorii de vita S. Martini carmina curante Chr. Daumio</i>	127
<i>Samuelis Pufendorffii Historia Rerumpublicarum Europæ</i>	336
<i>Job. Ludov. Schönleben Carniola vetus & nova</i>	380
<i>Stephani Fragmentum de Dodone cum notis I. Gronovii</i>	224
<i>Terlonii Equitis Commentarii de Negotiationibus suis ab anno 1656. ad 1661.</i>	382
<i>I. Foy Vailantii Seleucidarum Imperium ad fidem Numismatum</i>	121
<i>Marci Velferi opera, curante Christoph. Arnoldi</i>	169
<i>Job. Georg. Wilckii Nepos Saxonicus</i>	84

VI. Phi-

INDEX AUCTORUM AC RERUM.

V I. Philosophica & Philologica Miscellanea.

<i>Olai Borrichii Analeſta de lingua latina</i>	256
<i>Andreae Dacerii Sextus Pompejus Feſtus & M.V. Flaccus de verborum ſignificatione</i>	174
<i>Joach. Felleri nota in Eclogam Petri Lotichii Secundi</i>	55
<i>Petri Francii Poemata ad Ferdinandum Epiſc. Paderbor. & Mon.</i>	359
<i>Lud. Henr. Hilleri myſterium Artis Steganographicae</i>	314
<i>Innocentii III. Epistoſa a Steph. Baluzio edita</i>	369
<i>Rud. Godfr. Knichen Opus Politicum</i>	252
<i>Caspari Knittel Via Regia ad omnes ſcientias</i>	331
<i>Job. Lómeier de veterum gentilium luſtrationibus</i>	253
<i>Lyſiae Orationes XXXIV</i>	376
<i>Agidii Menagii Poemata</i>	159
<i>Menestrierius de Dramatibus Muſicis veterum & hodiernis</i>	226
<i>Job. Pici Mirandulae Epistoſa edita a Chriſtoph Cellario</i>	184
<i>Job. Mabillonii de Re Diplomatica libri</i>	129
<i>CL. Molineti Iſidis ſimulacrum Pariſiis repertum</i>	308
<i>Dan. Georg. Morhof de Germanorum lingua & Poeti</i>	171
<i>Petri Petiti Obſervationes Miſcellaneae</i>	297
<i>Thomae Reineſii Syntagma Inſcriptionum Romae veteris.</i>	89
<i>Car. Renaldini Philoſophia Rationalis</i>	272
<i>G. A. de la Roque de origine nominum & cognominum</i>	85
<i>R. Schabtai ben Joſeph liber inſcriptus Labia dormientium</i>	201
<i>Jac. Thomaeſii Praefationes ſub auſpicio Diſputationum recitatae</i>	51
<i>Adalberti Tylkovſky Philoſophia curioſa</i>	148
<i>Henr. Valeſii nota in Harpocratonem</i>	250
<i>Ammianus Marcellinus</i>	13
<i>Chriſtiani Weiſſii Meditationes Poeticae maturiores</i>	361
<i>Job. Rud. Wetſtein de genuina Graecae Linguae pronuntiatione</i>	139
<i>Bern. Zechii Evolutio Inſignium Ducis Saxoniae Friderici</i>	200

